

Sygn. akt V KK 569/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

Protokolant Małgorzata Gierczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry,

w sprawie **G. C.**

obwinionego z art. 95 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 9 lipca 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść obwinionego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt II W [...],

1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 10

k.p.s.w. w zw. z art. 2 § 2 k.w. umarza postępowanie;

2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Prawomocnym wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Z. z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt II W [...], G. C. został uznany za winnego popełnienia

wykroczenia z art. 95 k.w., polegającego na tym, że w dniu 2 stycznia 2018 r. o godz. 1:40, w Ś., przy ul. D., znajdując się w stanie po użyciu substancji psychotropowej, działającej podobnie do alkoholu w stężeniu odpowiadającemu stanowi nietrzeźwości kierował pojazdem marki B. o nr rej. [...], nie mając przy sobie wymaganych dokumentów w postaci dowodu rejestracyjnego i dokumentu zawarcia obowiązkowego ubezpieczenia OC. Za to wykroczenie, na podstawie art. 95 k.w., wymierzono mu karę 400 złotych grzywny.

Kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny i zaskarżając go na korzyść obwinionego, w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 95 k.w., polegające na wymierzeniu G. C. kary 400 złotych grzywny, w sytuacji gdy popełnienie powyższego wykroczenia zagrożone jest karą grzywny w wysokości do 250 złotych.

Stawiając ten zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Z..

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się o tyle skuteczna, że efektem zainicjowanej jej wniesieniem kontroli kasacyjnej stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Podniesiony w kasacji zarzut jest co do zasady słuszny. Nie ulega wątpliwości, że zaskarżony wyrok został wydany z rażącym i mającym istotny wpływ na jego treść naruszeniem przepisu prawa materialnego – art. 95 k.w.

Wymierzając obwinionemu G. C. karę grzywny w kwocie 400 złotych za wykroczenie kwalifikowane z tego przepisu, Sąd Rejonowy wyszedł poza górną granicę ustawowego zagrożenia. Za wykroczenie określone w art. 95 k.w. przewidziano bowiem grzywnę do 250 złotych albo karę nagany.

Zaistniałe uchybienie miało istotny wpływ na treść zapadłego wobec obwinionego wyroku, gdyż skutkowało wymierzeniem sprawcy wykroczenia kary w wysokości, w jakiej nie powinien jej ponieść.

Sąd Najwyższy, orzekając w niniejszej sprawie, nie mógł nie dostrzec, że zmiana stanu prawnego, jaka nastąpiła po wydaniu zaskarżonego wyroku,

spowodowała, iż w chwili obecnej przypisane obwinionemu zachowanie nie stanowi już wykroczenia stypizowanego w przepisie art. 95 k.w., w którym określono karę za prowadzenie pojazdu bez posiadania przy sobie wymaganych prawem dokumentów.

Zakres obowiązku, którego niedopełnienie skutkuje odpowiedzialnością za wykroczenie z art. 95 k.w., określa przepis art. 38 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r. poz.1990). W stanie prawnym obowiązującym w chwili czynu i w czasie orzekania przez Sąd Rejonowy przepis ten obligował obwinionego – jako kierującego pojazdem – do posiadania przy sobie i okazania na żądanie uprawnionego organu dokumentu stwierdzającego dopuszczenie pojazdu do ruchu oraz dokumentu stwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub dowód opłacenia składki za to ubezpieczenie. Z dniem 1 października 2018 r. sytuacja ta uległa jednak zmianie. Ustawą z dnia 9 maja 2018 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018, poz. 957) ustawodawca, uchylając w art. 38 nowelizowanej ustawy pkt 2 i 3, zniósł z chwilą wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających przekazywanie informacji do centralnej ewidencji pojazdów o zatrzymaniu dowodu rejestracyjnego (pozwolenia czasowego) oraz o informacji o jego zwrocie w sposób, o którym mowa w art. 132 tejże ustawy obowiązek posiadania przy sobie przez kierującego pojazdem wymienionych wyżej dokumentów (termin wdrożenia wskazanych rozwiązań technicznych został ustanowiony na dzień 1 października 2018 r. – Komunikat Ministra Cyfryzacji z dnia 28 czerwca 2018 r., Dz. Urz. Min. Cyfr. z 2018 r., poz. 22).

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy, mając w polu widzenia stosowany odpowiednio w postępowaniu w sprawach o wykroczenia przepis art. 529 k.p.k., w myśl którego zatarcie skazania nie stoi na przeszkodzie wniesieniu i rozpoznaniu kasacji na korzyść obwinionego, uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie. Stwierdzenie podniesionego w kasacji uchybienia, uzasadniającego wzruszenie wyroku Sądu Rejonowego w części orzeczenia o karze uaktualniło konieczność stosowania art. 2 § 2 k.w., zgodnie z którym uważa się za niebyłe ukaranie za czyn objęty orzeczeniem, jeżeli według nowej ustawy nie jest on już zabroniony

pod groźbą kary. W realiach procesowych niniejszej sprawy stanowi to w rozumieniu art. 5 § 1 pkt 10 k.p.s.w. inną okoliczność wyłączającą z mocy ustawy orzekanie.

O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 119 § 2 k.p.s.w.

aw